

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **O. I.**, narozen X, občan U.
toho času v Z. p. z. c.
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2018, č. j. X,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 26. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 3. 2018, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Kladno (dále též „krajské ředitelství“) ze dne 1. 11. 2016, č. j. KRPS-228840-39/ČJ-2016-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění, doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 9 měsíců od okamžiku,

kdy pozbyde oprávnění k pobytu na území ČR, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí, přičemž bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce předně obecně namítl, že správní orgány porušily § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřily si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, neboť opomněly zjišťovat i skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgány současně podle žalobce porušily i § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože nedbaly, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a šetřilo oprávněné zájmy žalobce.
3. Konkrétně podle něj není správný závěr žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Žalobce totiž měl vyřízené veškeré potřebné doklady, na území České republiky byl vyslán svým p. zaměstnavatelem a pracoval zde, byť u jiné společnosti, stále pro svého p. zaměstnavatele, který mu rovněž poskytoval mzdu. Žalobce zdůraznil, že měl platné pobytové oprávnění na území P., které mu umožňovalo též výkon zaměstnání, a byl povinen vykonávat práci dle pokynů svého p. zaměstnavatele. Ten v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti na území celé Evropské unie a plní je prostřednictvím svých zaměstnanců v pracovním poměru. Žalobce byl zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k poskytnutí služby (realizaci zakázky získané p. zaměstnavatelem), tedy nepotřeboval k výkonu zaměstnání povolení vydané orgány České republiky, což odpovídá principu volného pohybu služeb. Vyslání žalobce mimo území P. bylo českým orgánům oznámeno. Žalobce poukázal na to, že je prostým dělníkem neznalým práva, nevybíral si, kde bude působit. Zaměstnavatel mu přidělil pracovní úkol a on byl povinen jej splnit. Žalobce tedy žádnou povinnost neporušil, jen pracoval dle pokynů svého zaměstnavatele.
4. Žalobce dále namítl, že forma uloženého opatření i jeho délka jsou zcela nepřiměřené okolnostem případu, odporují základním zásadám činnosti správních orgánů (zásada proporcionality a zásada právní jistoty). Žalobce totiž neměl žádnou možnost situaci ovlivnit, neměl ani ponětí o tom, že se jedná o nezákonnou situaci. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení, měl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky. Správní vyhoštění působí žalobci do budoucna potíže a je prakticky vyloučeno, že by mu byl někdy v budoucnu umožněn pobyt na území. Žalobce má platné pobytové oprávnění pro území P., v případě umožnění dobrovolného opuštění území České republiky mohl dále pobývat na území P. a tam konzumovat vydané povolení k pobytu. Za současné situace však žalobce s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území P.. Je bez významu, že v současné době již žalobce toto povolení nevlastní, neboť správní vyhoštění mu znemožňuje obstarat si v budoucnu povolení k pobytu. Žalobce se domnívá, že objasnění vztahů mezi jejím p. zaměstnavatelem a dalšími subjekty v obchodním řetězci a nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by mohlo výrazně přispět k osvětlení podstatných skutečností, o kterých správní orgán pouze spekuluje, že se jedná o jakési řetězení vztahů k obcházení zákona. Měly být proto vyslechnuty oprávněné osoby ze subjektů zainteresovaných do poskytnutí služby, a to za účelem

zjištění informací o výkonu činnosti žalobce.

5. Dále žalobce namítá, že neměl možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgány v jeho případě měly postupovat na základě posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak, že podle § 119a odst. 2 téhož zákona k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění neměly vůbec přistoupit. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Žalovaná neváže zákonné podmínky k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Přiměřenost rozhodnutí není možné stavět na skutečnosti, že žalobce má na území země původu zázemí a má se kam vrátit. Napadené rozhodnutí v podstatě přiměřenost zásahu nehodnotí vůbec. Není nijak hodnocena skutečnost, že žalobce má povolen legální pobyt na území P.. Rozhodnutí považuje žalobce i za neúčelné, jestliže odvolací řízení trvalo celých 15 měsíců, žalobce však území České republiky opustil hned krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění, neboť nechtěl porušovat české právní předpisy. Lhůta uloženého vyhoštění však počala běžet až po vydání napadeného rozhodnutí, což žalobce nadbytečně zatěžuje.
6. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce i v tom, že žalovaná neposoudila, zda mu v případě návratu do státu, jehož je občanem, nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ve spise nejsou založeny žádné podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny. Žalobce má přitom zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt.
7. V neposlední řadě je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné z důvodu absence zdůvodnění délky správního vyhoštění. Za dostatečné odůvodnění nelze považovat sdělení, že bylo uloženo v dolní sazbě. Je třeba vzít v úvahu, že v případě žalobce se jedná jen o pár dní údajné nelegální práce, žalobce je trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Má za to, že krajské ředitelství zjistilo skutkový stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a délka uloženého opatření je adekvátní jednání žalobce. Délku řízení pak negativně ovlivnil především přístup žalobce, který se odvolal i do obsahu závazného stanoviska. Vzhledem k tomu, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, odkázala ve zbytku žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.
9. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila a žalobce se k záměru soudu rozhodnout věc bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřil, takže se má za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 6. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou krajského ředitelství během výkonu práce na adrese V., K.. V době kontroly prováděl na stavbě svazování betonářské výztuže. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu X, M., vydané P. republikou na dobu od 5. 4. 2016

do 16. 2. 2017. V cestovním dokladu je pomocí razítka vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 13. 4. 2016 (hraniční přechod K., P.). Žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, ale na místě uvedl, že v České republice pracuje od počátku května a byl sem vyslán na služební cestu p. firmou P. Sp. z o. o. k výkonu práce pro společnost M., která v K. provádí výstavbu obytných domů, k čemuž též doložil dokumenty v p. a českém jazyce.

11. Na základě uvedeného bylo s žalobcem dne 1. 7. 2016 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výsledku žalobce uvedl, že je ženatý, na Ukrajině má manželku, syna a sestru, bydlí v Ch. oblasti. V P. pracoval asi 10 dní v dubnu, pak mu ve firmě nabídli, aby pracoval v České republice, což využil. Přicestoval sem v květnu, na konci měsíce se vrátil do P. a začátkem června přijel zase za prací do České republiky. Žádné české povolení nemá, disponuje pouze p.i dokumenty. Má pracovní smlouvu s p. společností P., u níž se v P. naučil vázat armaturu a poté byl touto firmou vyslán v květnu pracovat do České republiky. Tato společnost mu platí měsíční mzdu 1 700 zlotých, zprostředkovala mu práci, vyplatila mu cestovné i stravné a dodala mu i všechny pracovní nástroje. Pro koho pracuje v České republice, neví. Ubytován je zdarma u druhá dcery jeho manželky v Praze. Dále uvedl, že nemá v České republice žádné vazby a že mu není známa žádná překážka, která by bránila jeho návratu na Ukrajinu.
12. V průběhu řízení byly předloženy listiny dokládající zaměstnání žalobce u p. zaměstnavatele P. SP. Z O.O. Podle smlouvy o provedení práce ze dne 13. 4. 2016, v níž byla uvedena adresa žalobce v Praze, měl žalobce samostatně provádět stavební práce na objektech firmy na území P. (s tím, že se povoluje provádění prací za hranicemi státu) v období od 13. 4. 2016 do 13. 4. 2018 za měsíční odměnu 1 700 zlotých. Podle dodatku ke smlouvě o provedení práce ze dne 14. 4. 2016 byl žalobce vyslán na služební cestu do České republiky za účelem provedení stavebních prací na pracovišti společnosti O. – K. s.r.o. Z informace o vyslání zaměstnance k plnění úkolů ze dne 15. 4. 2016 plyne, že žalobce měl být vyslán na území České republiky p. zaměstnavatelem V. SP. Z O.O. k plnění úkolů vyplývajících z uzavřené smlouvy na pracoviště v ulici V. v K. pro společnost O.-K. s.r.o., a to od 15. 4. 2016 na pracovní pozici dělník v oblasti výstavby (jde o první zaměstnání na území ČR). Žalobce též doložil doklad o uzavření českého zdravotního pojištění u S. p. a.s., dva příkazy zaměstnavatele k zahraniční služební cestě ke společnosti O.-K. s.r.o. na období 1. 5. – 31. 5. 2016 a 1. 6. – 30. 6. 2016 a doklad o zajištění ubytování v Praze.
13. Krajské ředitelství vyslechlo také jednatele společnosti O.-K. s.r.o., který potvrdil, že jeho společnost zabývající se pokládkou betonářské výztuže a souvisejícími pracemi má vedle českých i zahraniční subdodavatele, a to z důvodu, že potřebuje pracovníky na provádění staveb a pokud jich nemá dostatek, požádá o ně zahraniční subdodavatele – v současné době jde o p. společnost P. a V., u nichž si počty pracovníků domlouvá po telefonu. V K. získal subdodávku na výstavbě bytového domu, společnost M. si u něj objednala pokládku betonářské výztuže a práce by měly proběhnout od poloviny dubna 2016 do listopadu 2016. Protože splnění dodávky vlastními pracovníky nestíhal, požádal p. subdodavatele na základě uzavřených rámcových smluv o poskytnutí 3 až 5 osob, které se střídají, většinou jsou zde jeden měsíc, někteří pak i opakovaně s tím, že zde nesmí být déle než tři měsíce. Žalobce sám nevyplácí ani neeviduje jeho docházku, protože není jeho zaměstnancem, p. firmy mu po provedení práce vystavují faktury. Za práci odpovídá

jeho firma, případné nedostatky práce od poskytnutých pracovníků by řešil přes p. subdodavatele.

14. Z předložené rámcové smlouvy o poskytování služeb ze dne 1. 10. 2015 uzavřené mezi společnostmi O.-K. s.r.o. a P. SP. z O.O. vyplývá, že jejím předmětem je poskytování služeb stavební práce druhou společností podle objednávky první společnosti na celém území České republiky, zejména přípravné a pomocné stavební práce a ukládka betonářské výztuže na stavbách O.-K. s.r.o., a to za cenu díla ve výši nabídkového rozpočtu schváleného objednavatelem. Rámcová smlouva se svým ostatním obsahem typově blíží smlouvě o dílo. Předložen byl i seznam pracovníků společnosti P., na němž byl s datem nástupu na staveniště dne 17. 4. 2016 uveden i žalobce.
15. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se krajské ředitelství obrátilo na Úřad práce České republiky s dotazem, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky, přičemž bylo potvrzeno, že v době provedené kontroly žalobce povolením k zaměstnání nedisponoval, byl pouze přihlášen zaměstnavatelem O.-K. s.r.o. na informační kartě – vyslání k plnění úkolů v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu EU od 14. 4. 2016 v profesi dělník v oblasti výstavby budov s místem výkonu práce v K.. K posouzení existence možných překážek pro vycestování žalobce do země původu si správní orgán I. stupně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování žalobce je možné. Ministerstvo v závazném stanovisku vyjmenovalo podklady (zprávy o zemi původu), z kterých při posuzování možnosti vycestování vycházelo. Z nich vyplynulo, že bezpečnostní situace v zemi původu žalobce, konkrétně v Ch. oblasti, je v současné době natolik uspokojivá, že umožňuje jeho bezpečný návrat.
16. Ze sdělení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru mezinárodních vztahů, ze dne 2. 9. 2016 plyne, že společnosti P. i V. mají totožné vlastníky i statutární orgány, na shodné adrese sídla ve V. je jen virtuální sídlo, společnost zde fyzicky nesídlí. Kontakt na majitele společností ze strany p. cizinecké policie byl neúspěšný, kontaktovaná společnost X, která má pro tyto společnosti zajišťovat personální záležitosti, nebyla schopná jednoznačně potvrdit zaměstnání žalobce u těchto společností.
17. Od 12. 7. 2016 byl žalobce zastoupen v řízení advokátem. Dne 13. 10. 2016 vyrozumělo krajské ředitelství zástupce žalobce o tom, že ukončilo shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Poučilo ho o procesních právech dle § 36 správního řádu a o tom, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí může žalobce využít ve lhůtě 10 dnů. Zástupce žalobce se prostřednictvím substituta seznámil s obsahem psípu, avšak práva vyjádřit se k podkladům nebo navrhnout důkazy nevyužil.
18. Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím ze dne 1. 11. 2016 uložilo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovilo v délce 9 měsíců. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce nejméně dne 30. 6. 2016, podle jeho tvrzení však již od počátku května 2016 pracoval na stavbě v K. bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Dokumenty předložené žalobcem a jednatelem společnosti O.-K. s.r.o. byly podle

správního orgánu sepsány účelově (to potvrzuje uvedení pražské adresy žalobce již v pracovní smlouvě, ačkoliv v té době ještě neměl žalobce vědět o tom, že bude vyslán do České republiky), aby jej uvedly v omyl, že pracovní činnost na území České republiky vykonává legálně. Správní vyhoštění nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, neboť žalobce sám uváděl, že nemá v České republice trvale žijící příbuzné ani osoby blízké a že se může bez problémů vrátit do místa svého trvalého bydliště k manželce a synovi. Během pobytu zde žalobce nenavázal ani žádné intenzivnější sociální a kulturní vazby a sám vycestování nepovažuje za zásah do soukromého a rodinného života. Odkázal též na obsah závazného stanoviska ministerstva.

19. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém uplatnil shodné odvolací námitky jako v žalobě, jejíž obsah je podrobně zrekapitulován výše. Žalobce v průběhu odvolacího řízení žádné důkazní návrhy nevznsl.
20. Žalovaná požádala Ministerstvo vnitra o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 28. 9. 2016 a ministr vnitra je závazným stanoviskem ze dne 30. 1. 2018 potvrdil. Ztotožnil se se závěrem, že se žalobce může bezpečně vrátit do země původu a pobývat v ní, neboť bydlí v Ch. oblasti, na jejímž území k ozbrojeným střetům nedochází. Situaci na U. rozhodně nelze považovat za „totální konflikt“ ve kterém by byl hrozbě újmy vystaven každý civilista. Ostatně sám žalobce žádné obavy z návratu nevyjádřil a nezmínil ani žádné překážky, jež by mu v návratu bránily.
21. Zástupce žalobce byl dne 15. 2. 2018 vyrozuměn o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a byla mu poskytnuta lhůta 10 dnů pro vyjádření se k podkladům. Žalobce tohoto práva nevyužil.
22. Žalovaná následně vydala dne 14. 3. 2018 žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení k zaměstnání vázán, což bylo v prvostupňovém rozhodnutí prokázáno a dostatečným způsobem odůvodněno. Žalobce byl držitelem p. pracovního dlouhodobého víza typu X s platností od 5. 4. 2016 do 16. 2. 2017, které jej opravňovalo k výkonu zaměstnání na území P. republiky. Dne 13. 4. 2016 uzavřel žalobce pracovní smlouvu s p. společností P. SP. z O. O. (dále jen „p. zaměstnavatel“), o níž bylo zjištěno, že se jedná o agenturu práce, která má na adrese sídla pouze tzv. virtuální kancelář. Následující den pak uzavřel dodatek k této smlouvě, na jehož základě byl žalobce vyslán k výkonu práce na území České republiky. Podkladem pro toto vyslání byla rámcová smlouva o poskytování služeb ze dne 1. 10. 2015 uzavřená mezi společností O.-K. s.r.o. a p. zaměstnavatelem, vyslání žalobce k této společnosti s odkazem na § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) však ohlásila společnost V. SP. z O.O. Z výpovědi jednatele společnosti O.-K. s.r.o. přitom vyplynulo, že p. zaměstnavatel této společnosti poskytuje své zaměstnance opakovaně na dobu jednoho měsíce výhradně jako pracovní sílu.
23. Žalobce tedy dle žalované vykonával práci bez pracovního povolení vydaného českými orgány. Na žalobce totiž nedopadá výjimka upravená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, neboť ta se týká pouze případů, kdy je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch

českého subjektu, k němuž je cizinec vyslán. To odpovídá evropské úpravě, která podporuje volný pohyb služeb na vnitřním trhu, jehož součástí je přeshraniční poskytování služeb, které se vyznačuje tím, že zahraniční subjekt vyvíjí svoji činnost dočasně v jiném státě, kam vyšle své zaměstnance, a to svým jménem a pod svým vedením na základě smlouvy s příjemcem služby. V takovém případě je kladen důraz na zachování vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, služba je vykonávána jménem zaměstnavatele, ale užitek z ní má příjemce služby. Takto vyslaný zaměstnanec se po vykonání služby vrací zpět ke svému zaměstnavateli. Od toho se liší situace, kdy zaměstnanci z jednoho členského státu hledají přístup k pracovnímu trhu jiného členského státu, neboť v tomto případě nejde o volný pohyb služeb. Plnění, které p. zaměstnavatel poskytuje na území České republiky, není službou, jak je vnímána (a její volný pohyb chráněn) evropským právem. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla, nýbrž v poskytnutí pracovní síly společnosti O.-K. s.r.o. k plnění díla na základě rámcové smlouvy o poskytování služeb. Žalobce vykonával práci podle pokynů a na odpovědnost společnosti O.-K. s.r.o. v pozici uživatele služeb p. zaměstnavatele jakožto agentury práce. Evropské předpisy nepředpokládají, že by cizinec uzavřel se zahraničním zaměstnavatelem pracovněprávní vztah proto, že bude vyslán do jiného členského státu, kde bude jeho pracovní síla využívána pro potřeby tuzemských subjektů. Žalovaná uzavřela, že došlo k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby byla skrytě poskytnuta pracovní síla, čímž byla narušena regulace pracovního trhu v České republice.

24. Samotná skutečnost, že žalobce disponuje platným p. vízem, nebrání uložení vyhoštění, neboť v návaznosti na ně probíhá konzultace mezi členskými státy, v rámci níž na základě poskytnutých informací může P. republika zachovat vízum žalobce v platnosti, čímž by správní vyhoštění žalobce mělo účinky pouze na území České republiky a záznam o něm by nebyl vůbec vložen do Schengenského informačního systému. Žalobci také nic nebrání v návratu do P..
25. K přiměřenosti vyhoštění a délky zákazu vstupu na území Evropské unie žalovaná uvedla, že žalobce byl v průběhu výslechu dotázán na veškeré možné vazby k České republice a domovskému státu, které by mohly mít vliv na tyto otázky. Skutkový stav byl zjištěn úplně. Žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné či soukromé vazby, nemá zde ani společenské, kulturní či legální ekonomické vztahy, jeho zdravotní stav je dobrý, nemá na území České republiky stabilní zaměstnání. Nelze tedy usoudit, že by se žalobce integroval do společenského a kulturního života v České republice. Žalobci bylo možné uložit zákaz vstupu na území Evropské unie až na 5 let, uložená délka zákazu vstupu v trvání 9 měsíců tak je na spodní hranici a odpovídá tomu, že žalobce porušoval povinnosti pouze po relativně krátkou dobu. Žalobci nic nebrání ani v návratu do země původu. Žalobci přitom nebylo možné uložit pouze povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky nepobýval neoprávněně. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 14. 3. 2018.
26. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud předesílá, že se obdobnými věcmi, které vychází z totožných skutkových okolností, zabýval k žalobě jiných cizinců již ve svých rozsudcích ze dne 4. 12. 2017, č. j.

X, a ze dne 12. 9. 2017, č. j. X, jimiž žaloby obsahující totožné žalobní body jako nyní posuzovaná žaloba zamítl. Rozsudek č. j. X byl přezkoumán Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“), jenž kasační stížnost cizince zamítl rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. X, neboť dospěl k závěru, že krajský soud posoudil všechny uplatněné žalobní body správně. Žalobce v nyní posuzované věci, která nevykazuje žádné právně relevantní skutkové odlišnosti, nepředestřel v žalobě žádné nové argumenty, skutečnosti ani důkazní návrhy. Lze proto plně odkázat na argumentaci obsaženou v rozsudku NSS č. j. X.

28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
29. K první žalobcově námitce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, uvádí soud následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí vycházela z prvostupňového rozhodnutí, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokolů o výsledku žalobce a jednatele společnosti O.-K. s.r.o., informace o nástupu zaměstnání ke společnosti O.-K. s.r.o., smlouvy o provedení práce uzavřené mezi žalobcem a p. zaměstnavatelem, dodatku k této smlouvě, dvou příkazů ke služební cestě, rámcové smlouvy o poskytnutí služeb uzavřené mezi p. zaměstnavatelem a společností O.-K. s.r.o., závazných stanovisek Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisového materiálu krajského ředitelství a lustrací v informačních systémech. Dle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobce ve své námitce nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se žalobcovým advokátem.
30. Žalovaná provedla dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu byl vyslechnut samotný žalobce i jednatel společnosti O.-K. s.r.o. a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se pracovněprávního vztahu a obchodních vztahů. Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem na stavbě v K.. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevzněl. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce byly zjištěny v

potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobce, jenž jako jediný mohl uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z jeho výpovědi vycházely a nezpochybnily žádnou skutečnost uvedenou žalobcem. Ani v žalobě žalobce nezmínil žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít do úvahy při poměrování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.

31. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že neměl prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohl žalobce vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočníka učinil, jednak kdykoliv poté. Žalobce je již od řízení před správním orgánem I. stupně zastoupen advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobci se vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke shromážděným podkladům. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobce jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce, jestliže ten je ženatý a jeho manželka i dítě (a stejně tak jeho sestra) bydlí na U.. Na území České republiky nežije žádný blízký příbuzný žalobce ani osoba jemu blízká, pouze manžel dcery jeho manželky. Sám žalobce pak vzhledem ke krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohl stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby, a to i vzhledem k tomu, že po většinu této doby vykonával práci. Žalobní bod tak není důvodný.
32. Ke druhé námitce žalobce, podle něhož není správný právní závěr žalované, že žalobce na území ČR pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měl platně uzavřenou pracovní smlouvu s p. společností a v ČR legálně pracoval jako zaměstnanec p. společnosti na základě existující smlouvy o dílo, uvádí soud následující.
33. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v K., svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. X, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. X). Povaha práce spočívala ve vázání ocelových armatur (betonářské výztuže), žalobce vykonával práci při rovnoměrně rozvržené pracovní době od 7:00 do 16:00 či 16:30 hodin od pondělí do soboty a někdy i v neděli. Práci mu přiděloval „parták“ jménem D. S.. Za odvedenou práci měl být vyplácen p. zaměstnavatelem, s nímž měl uzavřenou pracovní smlouvu, kterou však uzavřel jeden den před uzavřením dodatku o vyslání na služební cestu na území České republiky a dva dny před ohlášením jeho vyslání českému Úřadu práce, přičemž již v pracovní smlouvě bylo uvedeno jeho bydliště na adrese v České republice. Žalobce nepopírá, že by na stavbě vykonával závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konal pro svého p. zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu.
34. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno P. republikou (vízum typu „X“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území P. republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců

během jakéhokoliv šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území P. republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „X“ vydané P. republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (p. povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie ČR, tak dotazem na Úřad práce ČR, ostatně to potvrdil i sám žalobce.

35. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydá (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu, že k výkonu zaměstnání došlo v květnu a červnu 2016), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.
36. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Rovněž výkladem tohoto ustanovení se zabýval NSS v rozsudku č. j. X, vyšel přitom plně ze závěrů formulovaných tímž soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. X.
37. NSS v rozsudku č. j. X vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (X, X) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (pracovní síly), mohou členské státy podrždit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4

zákonu o zaměstnanosti). NSS s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (X) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

38. Na základě těchto východisek dospěl NSS k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice X a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.
39. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl p. zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice X. Podstata „služby“ totiž v daném případě nespočívá ve vykonání určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v pronájmu pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance p. zaměstnavatele k českému příjemci pracovní síly. Tento závěr soud ve shodě se žalovanou opírá o výsledek jednatele společnosti O.-K. s.r.o., který potvrdil, že si na základě rámcové smlouvy u p. zaměstnavatele obstarává chybějící pracovníky tak, aby stihl své zakázky včas dokončit. Dále je třeba poukázat i na obsah rámcové smlouvy uzavřené mezi p. zaměstnavatelem a společností O.-K. s.r.o., jejíž předmět je vymezen značně vágně, takže neumožňuje identifikovat konkrétní dílo (předmět díla není vymezen věcně, místně ani časově), které mělo být provedeno, nebyla dojednána cena díla, součástí smlouvy není ani položkový rozpočet. Z výpovědi žalobce pak vyplynulo, že nebyl řízen ani kontrolován ze strany p. zaměstnavatele. Dle smlouvy o provedení práce měl zaměstnanec vykonávat práce samostatně, bez přímého dohledu a vedení ze strany zaměstnavatele či jeho smluvního partnera. Nelze dovodit, že by bylo zachováno přímé pouto žalobce a jeho p. zaměstnavatele při výkonu zaměstnání na území České republiky, tedy že konal práce jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost. Z toho plyne, že k vyslání žalobce na území České republiky došlo podle čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice X.
40. Soud se dále s ohledem na právní názor NSS vyjádřený v rozsudku č. j. X zabýval tím, zda žalobce, jenž byl vyslán na území České republiky jako pracovní síla, vykonával svoji hlavní činnost u p. zaměstnavatele na území P. republiky. Soud vyšel z toho, že p. zaměstnavatel uzavřel s žalobcem pracovní smlouvu a dodatek o vyslání na území České

republiky ihned poté, co žalobce dorazil do P. (hraniční razítko je z 13. 4. 2016, dodatek smlouvy byl podepsán 14. 4. 2016. Pokud žalobce vypověděl, že v České republice pracuje až od května 2016 a že předtím pracoval 10 dnů v P., tuto informaci je nutno dát do souvislosti s dalším jeho tvrzením, že se vázat armaturu naučil právě během této činnosti v P.. Podstatné je, že již na pracovní smlouvě ze dne 13. 4. 2016 bylo uvedeno bydliště žalobce na české adrese, tudíž je zřejmé, že p. zaměstnavatel již od počátku počítal s vysláním žalobce do České republiky a 10denní činnost v P. tak sloužila pouze k zaučení žalobce pro práci, kterou měl v České republice vykonávat. Tyto vzájemně souladné podklady rozhodnutí ústí v jediný závěr, a sice že smlouva o provedení práce byla uzavřena s výlučným cílem, aby byl žalobce neprodleně po zaučení vyslán k výkonu práce na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-p. znění, svědčí o záměru p. zaměstnavatele vyslat žalobce na území České republiky.

41. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobce na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby jeho p.zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky. Žalobce byl přidělen jeho p. zaměstnavatelem k výkonu práce k českému zaměstnavateli bez jakéhokoli předem dohodnutého omezení, aniž by se počítalo s výkonem práce žalobcem na území P. republiky pro p. zaměstnavatele (s výjimkou jeho zacvičení, které trvalo 10 dnů v dubnu 2016). Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti p. zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Ostatně skutečnost, že p zaměstnavatel je registrován jako agentura práce je soudu znám z úřední činnosti z jiných věcí týkajících se zaměstnanců p. zaměstnavatele (např. sp. zn. X). Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobce mohl konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobce neměl, tedy byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společností O.-K. s.r.o. nemění nic na tom, že žalobce konal na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
42. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl na základě pracovního povolení vydaného orgány P. republiky oprávněn vykonávat práci pro společnost O.-K. s.r.o. na území České republiky. Výkon práce u tohoto subjektu byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobce však nebyl držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonával závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnil tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. X).
43. Není přitom rozhodné, zda žalobce o tom, že potřeboval pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděl, resp. zda byl svým zaměstnavatelem utvrzován v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. NSS v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. X, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval.

(...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“

44. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že jen konal práci podle pokynů svého p. zaměstnavatele. Tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně žalobce mohl být vědom, neboť sám neměl v úmyslu konat práci pro svého p. zaměstnavatele na území P. republiky, nýbrž toliko na území České republiky; uzavřel smlouvu s p. zaměstnavatelem a souhlasil se svým vysláním na území České republiky v době, kdy se již nacházel v České republice. Musel si být současně vědom důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobcem a jeho p. zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy se společností O.-K. s.r.o. (jde de facto o dočasné přidělení žalobce k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobci, v jejichž důsledku porušil zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobci „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobce, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalý českého práva, je osobně odpovědný za to, aby vykonával závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Za tím účelem je sám povinen přijmout veškerá opatření nezbytná k ověření souladu výkonu závislé práce s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Žalobní bod je nedůvodný.
45. Žalobce dále namítl, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobci vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měl v té době platné p. vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegální práce a rozhodování krajského ředitelství platné vízum vydané P. republikou (v době rozhodování žalované již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek NSS č. j. X, bod 45). Naopak, tato skutečnost brání postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepobýval na území České republiky neoprávněně. I kdyby byl žalobce držitelem schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku, která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že byt byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky, nebyl oprávněn k pobytu za účelem výkonu zaměstnání). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území P. republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky.

Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobci v tom, aby nadále pobýval na území P. republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobce s orgány P. republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, jej nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie (obdobně též rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci X.). Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobce nebyl oprávněn nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území P. republiky.

46. Vzhledem k tomu, že žalobce po dobu, co byl držitelem p. dlouhodobého víza, jednal v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonával závislou práci, není evidence žalobce v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že P. republika žalobci v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobci nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobce během platnosti původního víza porušil pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonával práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobci vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod je nedůvodný.
47. Rovněž tak námitka, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

48. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály, zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce; má jen za to, že správní orgány je posoudily mechanicky, nezohlednily individuální rozměr případu. K tomu soud uvádí, že dle výpovědi samotného žalobce žijí všichni členové jeho nejvyšší rodiny (tj. manželka, sestra a jeho dítě) na území U.. Žalobce si vyřídil pracovní vízum P. republiky pouze z toho důvodu, že chtěl vydělat peníze. Nemá v úmyslu zůstat na území České republiky, chce se vrátit na U.. K integraci žalobce do české společnosti nedošlo, neboť na to pobýval na území České republiky příliš krátkou dobu, nadto většinu času trávil na pracovišti. Dvuměsíční pobyt na adrese manžela dcery jeho manželky v Praze pak nelze považovat za vytvoření natolik úzkých vazeb, které by mohly představovat intenzivní soukromý či rodinný život žalobce vytvořený na území České republiky převažující nad důvody pro jeho vyhoštění. Správní orgány zcela správně vzaly do úvahy, že žalobce zanechal na U. svou manželku a dítě, tedy nejbližší rodinné vztahy ho váží k zemi, jejímž je občanem, nikoliv k České republice či jinému členskému státu Evropské unie. Dále zohlednily i zdravotní stav žalobce, jenž ho sám označil za dobrý, takže potřebu jeho setrvání na území České republiky nelze odůvodnit ani nepříznivým zdravotním stavem. Skutečnost, že žalobce měl v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné povolení k pobytu i zaměstnání vydané P. republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoli aspektu rodinného či soukromého života, který by žalobce vedl na území kteréhokoli členského státu Evropské unie. Vzhledem k výše uvedenému nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že mu v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Soud tedy uzavírá, že správní orgány v úplnosti zjistily všechny skutečnosti nezbytné pro posouzení přiměřenosti zásahu představovaného správním vyhoštěním do soukromého a rodinného života a vyhodnotily je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Dospěly ke správnému závěru, že důsledky správního vyhoštění nejsou nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
49. Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na U. (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. oblasti na východě U.. Žalobce nicméně bydlí v Ch. oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného krajským ředitelstvím a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Ch. oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 7. 2017 s názvem Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na U. stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě

na U. mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. X).

50. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. X). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasazeno ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlel v Ch. oblasti. Do této oblasti se přitom může bez obtíží vrátit, žije tam jeho rodina a má tam trvalý pobyt. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní bod není důvodný.
51. Posledním žalobním bodem žalobce napadá dostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, v níž byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že správní orgány vyšly pouze z toho, že doba 9 měsíců představuje spodní hranici rozpětí, jehož maximum je 5 let. Krajské ředitelství v prvostupňovém rozhodnutí dobu zákazu vstupu vskutku nijak blíže neodůvodnilo, žalovaná však tento nedostatek napравила a v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že délka tohoto zákazu odpovídá běžné praxi v obdobných případech a odpovídá jednání, jež se žalobce dopustil, přičemž je žádoucí, aby se na trhu práce pohybovali toliko cizinci, kteří mají příslušné povolení (str. 11 napadeného rozhodnutí). Soud má za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalý, bez jediného přestupku, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Žalobní bod je nedůvodný.
52. S ohledem na uvedené tedy soud neshledal žalobní body důvodnými, resp. napadené rozhodnutí nezákonným, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v řízení nad rámec nákladů vynaložených na běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. května 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce